

Лъвът никога не билъ виждалъ пѣтелъ, но слушалъ отъ свои приятели, че билъ страшна птица. Само като изкукурига, слънцето ставало, и нощта бѣгала презглава.

Веднѣжъ, не зная по каква работа, пѣтували заедно пѣтелътъ и магарето и срещнали лъва.

— Кой си ти? — попиталъ лъвътъ пѣтела.

— Азъ съмъ Пѣтлю Герестъ Златоперестъ. Имамъ гласище, като викна кукуригу, всички, които спятъ — ставатъ.

Разбралъ лъвътъ, че предъ него стои пѣтелътъ, уплашилъ се и търтилъ да бѣга.

— Отъ мене се уплаши — рекло магарето. — Чакай да го погоня малко, та да ми земе хубаво страха, — казало то и захлопало копита следъ лъва.

Усѣтилъ по едно време лъвътъ, че следъ него тича нѣкой.

— Пѣтелътъ ще е! — рекълъ той и се обърналъ да види.

Кога погледналъ — магарето.

Па като се върналъ, па като като го уловилъ — на парчета го направилъ.

— Ехъ, — едвамъ успѣло да продума магарето, — една нищо и никаква птица ме спаси, а азъ съ моята глупава глава се заврѣхъ въ устата на лъва.

ПРЕДЪ ЗИМА

Златна есенъ вечъ изнизва
своитѣ сетни тѣжни дни —
люта зима ще изпрати
скоро вихри и мъгли.

Нѣма глъчъ, ни смѣхъ въ гората,
нито пѣсень да звѣни,
само врани грозно грачатъ,
тукъ останали сами.

Билки, цвѣтенца умрѣха,
тѣхъ срази ги есенъта,
вѣтъръ леденъ ги затрупа
съсь увехнали листа.

Георги Костакевъ.